

Борисъ

Нѣма нужда, азъ ви познавамъ. Вий сте Струмски.

Струмски

Какъвъ Струмски... Не съмъ Струмски азъ. Азъ ще дамъ разписката на г-цата. (Излиза бързо. Борисъ се разхожда. Явно е, че е забравилъ вече за Струмски и се усмихва. Чуватъ се стъпки; влиза Аничка.) Борьо!

Борисъ

Аничке! (Дава ѝ букетъ) Вземи... вземи...

А н и ч к а (развълнувана, държи ржка на сърдцето си)

Да си отдъхна... тичахъ... (Сѣда) Колко неочаквано! Кога си доде? Седни тукъ.

Борисъ (сѣда до нея)

Ей-сега си додохъ, Аничке.

Аничка

Съ аеропланъ?

Борисъ

Не, съ трена. И знаешъ ли, Аничке, щомъ излѣзохъ отъ гарата, взехъ едно такси и не знаяхъ де да те търся, а гледамъ — кого мислишь? — бай Рашко.

Аничка

Бай Рашко? Ахъ да, той отиде на гарата.